

Slovenija je kozmična kasarna

Damjan J. Ovsec

V kraljevini Jugoslaviji je bilo med ezoteriki najmočnejše zagrebško Teološko društvo. S simpatijo in obžalovanjem je slovenske filialne kolege in simpatizerje pogosto tolažilo z besedami: roditi se in živeti v Sloveniji je posebna preizkušnja. Sem so mojstri karme poslali na brušenje krempljev, src in pogledov tiste duše, ki so si zaradi preteklih ravnanj ta geografski punktum bodisi zaslužile bodisi so sem prišle, da bi ojačale za najtežje kozmične preizkušnje, ki jim jih je božja hierarhija namenila v naslednjih telesnih in astralnih preoblikah.

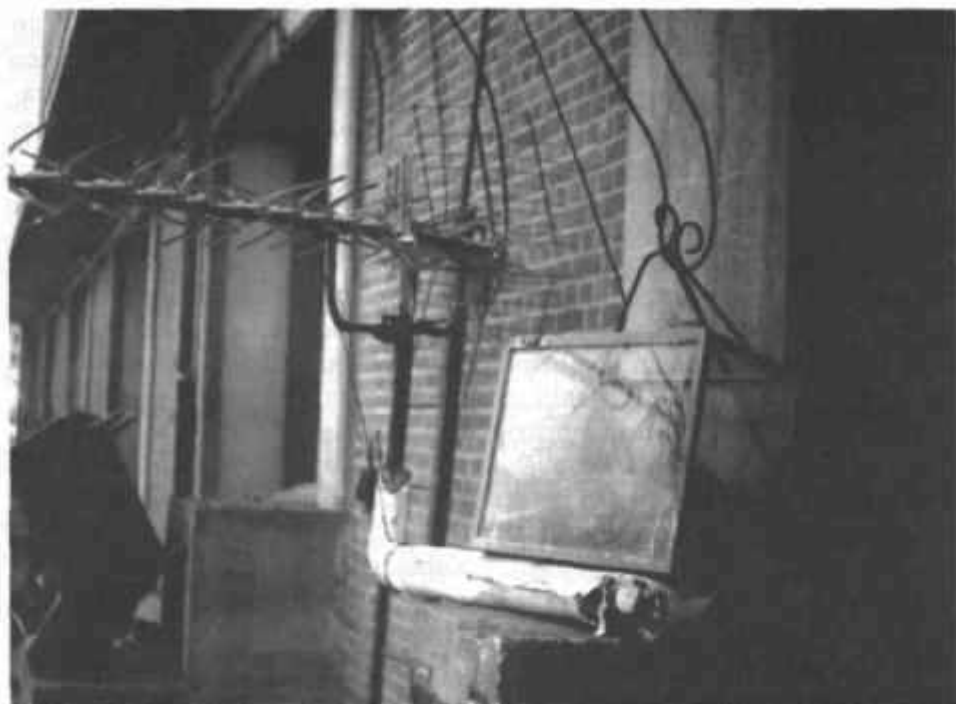
Smo torej valilnica in kalilnica obnem. Jajca se valijo, jeklo tali-kali. Slovenija je kozmična kasarna.

Za najhujše slovenske lastnosti imam kmetavzarstvo, ignoranco in nespoštovanje. Vse znamo, vse vemo, drugega pa nič. Mi smo s svinjskim kremenatcem in kotlovino izbrisali skoraj vse svoje zgodovinske točke. Ves svet se šlampa, mi pa smo ne glede na svojo evropsko družino, zastavonoše. Kjer je kaj slabega, mi to poslabšamo. Zato so scefrane tudi naše zastave, kadar sploh kje visijo. Celo Groucho Marx je v filmu *Račja juha* kot predsednik Freedomije imel bistveno lepšo. Naše metalne tovarne ves čas izdelujejo zgolj preteklost, ki se perfidno imenuje prihodnost. Izdelovali jo bomo, dokler se nas ne bo usmilil sodni dan. Do takrat pa bomo kot voli in krave vlekli ven iz zgodovine svoje

težke, z jajci naložene parizarje. Tito je skakal čez jarek, papež pa je šel čez most. To bega tisto mladež, ki je ohranila svoj adolescentni status do svojega 80. leta. Skupaj s funkcijami.

Mi smo permanentno »u bjesnoj trci naroda i puka do cilja što ga još te ne vidžamo«, kot je pribil Vladimir Nazor. Skratka: nič se ni spremenilo, samo malo bolj se pozna. Vsekakor imamo državo, ki pušča. Imamo Zgodbo o uspehu, ki curlja – po peresu »pisatelja«, ki ima rad svojo Resnico. V katerem vrču je več resnice: v tistem, ki je razbit, ali v tistem, ki je prazen? Kaj se je zgodilo, da so v tej državi slabe stvari postale še slabše, dobre pa slabe? Popolnoma na nič se ne moreš zanesti. Še svoje kljuse sem moral prodati.

Ljubljana ni le glavno mesto vseh Slovencev, ampak tudi ena izmed planetarnih metropol. Njen moderni center, karé med Prešernovo in Slovensko cesto pa je postal popolnoma steril. Zaprli so vse prehrabene trgovine, komunikacijska središča in zbirališča po letih in statusu najstarejših Ljubljančanov, in odprli cunjarne s cunjami, ki jih ne kupuje nihče. One pa živijo in se širijo. Ostal je en sam »pajzel« v slavni, a arhitekturno razrušeni nebotičniški pasaži. Ko smo si ogledali enourni teve film o sijajnem Nebotičniku, nekoč peti najvišji stavbi v Evropi, smo ugotovili, da je njegova kavarna zaprta že leta, leto dni pa je zaprt tudi kavarniški bar in razgledna terasa. Zaprli so ju po predvajanju dokumentarca. Pred stavbo pa pobito postavajo učiteljice s svojimi razredi, ki so jih pripeljale iz daljnih krajev na sladoled in čudenje nad metropolo z razgledališča, ki se jim je

zapisal v nostalgčni spomin, pa bi ga zdaj rade z otroki podaljšale. Niso še slišale, da Ljubljana crkuje. Podobnih zdev je v mestu za kilometer teksta. Jubilant Primož Trubar je nekoč živel štiri leta v Boschevi hiši na Ribjem trgu, ki edina še stoji iz tistih nemirnih časov, pa na njeni fasadi ni ne besede, ne kipa, ne spominske plošče. Zato pa si je županja le-te ogledovala po Nemčiji – tam so jih postavili veliko –, novo pa letos celo sama požegnala. Ljubljana je ne zanima, pred njo ima strah, ne boji pa se prekupčevati s tivolskimi parcelami, čeprav je park z Rožnikom mestni in republiški spomenik, prvič zavarovan že leta 1948. Tudi s pomočjo nekdanjih županj.

Vendar nekateri poznamo staro resnico, da je tradicija kulture kultura mesta.

Bohinjci so letos dosegli, da je mogoče graditi tudi v delu starofužinskega Triglavskega parka. Vem, da se potihoma pripravljajo izriniti jezero iz parka, ker je to edini način, da bi ga s svojimi »idejami« lahko dokončno uničili. Tudi te strašne ideje poznam.

V Sloveniji beležimo izbruh zavrote agresivnosti. Psiha je šla na drseči tečaj. Nediferencirane psihe povzročajo silne primitivizme. Norec ima posebno moč.

Medije so zasedle neizobražene ženske klepetulje. V Sloveniji so okupirale časopise, pa kakšnih 70 radijskih in nekež deset (lokalnih) televizijskih postaj. Iz zvočnikov se usipa kakofonija neprebavljenih verbalizmov, ki pomagajo betonirati slovensko individualno in kolektivno nezavedno. Tam nikdar več niti trava ne bo rasla. Pra-

vilno poročajo le o športnih sekundah in vremenu, vsak človeški presežni prispevek k našemu sobivanju pa oblikujejo po številkah svojih čevljev ali po petah. Tako je Trubar muzikant, Jurčič protestant, Levstik hipi – ostali pa nekakšni tipi. To je rezultat našega hotenja, da bi se realizirali v ekstrasverziji; to je t. i. »globalizem«, ki pa je zgolj »rit in sapa«.

Kamorkoli se človek ozre, sv. Banalij na Slovenskem ugaša luči.

Že stari indijski rišiji so povedali, da je moč okolja močnejša od moči volje. Zato je vse tako težko. Ker duhovna drža zahteva, da je človek optimist, bi včasih rad, da bi to ostal, za vedno zapustil Slovenijo, vendar ne vem, če bo avion »potegnil«. Celo zrak je pri nas pretežak. Na drugi strani pa je jasno, da je za nekatere celo prelahak. Odvisno od posameznikove specifične teže. Konvencionalni optimizem najde opravičilo za vse slabosti. Seveda: če iščeš dobre lastnosti, jih lahko najdeš tudi pri bruhajočem vulkanu.

O tem lahko žongliramo, vendar je jasno, da pri nas ni nobenega »sociusa«. Eden od poraznih rezultatov tega je dejstvo, da ne opazimo, ne vidimo in ne čutimo tistih, ki imajo nekaj v sebi. Pri nas vsak vleče na svojo stran. Enkrat se štrik utrga, drugič se utrga tistemu, ki vleče, ampak tako je. Tranzicija duše nam dela v identitetah – notranjih in zunanjih – čedalje večje razpoke. Če ne bomo šli v Evropsko zvezo, se bomo med seboj pobili. Norci imajo posebno moč.

Pri nas najbolj uživajo planinci v svojih Alpah, kamor se valijo množice

in kjer vsak vsakega pozdravi petin-dvajsetkrat na minuto. Ko ta plaz zdrzne v dolino, pa se začne druga pesem. S karavanom vam peljejo čez nogo, ukradejo denarnico, blokirajo tekoči račun in si prav nikoli ne obrišejo nog, ko vstopajo v vaše stanovanje. Zato pa v javnosti povsod renčijo in zarenčijo tudi takrat, ko je treba reči »dobro jutro«. Gigantsko nam manjka osnove za to, kaj je prav in kaj je narobe. V revolucijah so šli »izvoljeni« čez trupla, ki jih še vedno iščemo, kotila sta se sovraštvo in bolečina, nezaupanje in strah. Ampak celo takrat je za vsem stala identiteta. Zdaj pa se vse dogaja zaradi denarja. Ker pa so današnji »inkasanti« še včeraj malicali z neandertalci, vam denar pobe-rejo brezsravno, pritlehno in vam namesto hvala rečejo: »Buuu!« To je špil, ki bo na koncu izigral samega sebe, posledice pa bodo strašne.

Vse stare in razpoznavne identitetne točke – meščanske ali kmečke – kolonizirajo klonirani uničevalci. Huni z mobiteli, Avari z džiesemi, Vzhodni Goti z uvezežaji. Problem ni v tem, da imajo ali nimajo šol, ampak v tem, da se obnašajo kot »akademiki« z macolami. Njihovo geslo, ki ga narod hvaležno preverja v praksi, je: Malo za nikogar in vse zanič. Vse je dobro, da je le za en drek.

Naše odlične gostilne z desetimi zvezdicami ponujajo najtrše meso v galaksiji – trše je le še v ozvezdju Kure, vendar se vsaj ve, da je stara kura trda. Ljudje pa so navdušeni in vse pohvalijo in vse poližejo. Če ne ploskaš z njimi, si stavkokaz. Če ne hvališ, si sitnež, razvajenec, nezadovoljnež ali snob. Meščan. Pri nas so vsi

zadovoljni z vsem, hkrati pa z ničemer. Država je odsev državljanov, vendar med seboj odsevajo tudi slednji. Posledica je, da denimo Ljubljančani hodijo skozi življenje v sivorjavih barvah, z grdimi pogledi in stisnjenimi ustnicami, iz katerih včasih, če imajo dober dan – potem ko so vas zbili na hrbet na cesto – plane ven kakšen »opla«. Opla. Moj bog. Poglejte po pločnikih. Stojte na Tromostovju ali pred Pošto. Opazujte naš način življenja. Ni lahko biti etnolog, je pa lepo, kot bi dejal Ciril Zlobec.

Slovinci se generirajo, renovirajo, rekreirajo. Artikulira pa se skoraj nih-

če. Pijte ovčje mleko, bodite krotki kot kače! Ne pravi biblija zastonj, »da je poslušnost boljša nego tolšča ovnov«.

Ljudje ne vidijo svojega zla. Zlo na svetu se bo zmanjšalo, ko bo vsak posameznik vedel, koliko ga je sam sposoben realizirati. Tudi tukaj gre za stopnjo zavesti.

Slovinci imamo 24(!) izrazov za močvirje. Koliko jih imamo za veselje?

Eden od nekdanjih veleposlanikov na Poljskem mi je ob vrnitvi žalostno povedal: »Ni problem v tem, da smo kmetavzarji, čeprav je to hudo. Težava je v tem, da kmetavzarstvo zavestno gojimo«.

